

ಯಾಕಾಗಿದೆ ನೀನಿಲ್ಲದೇ.. ಈ ಮೌನವ ತಾಳೆನು ಮಾತಾಡೋ ದಾರಿಯ ಕಾಣೆನು.. ಎಂಬಂತಹ ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರು ಕನ್ನಡದ ರೊಮ್ಮಾಂಟಿಕ್ ಗೀತೆಗಳ ಪ್ರಾರಂಭದ ಸಾಲುಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಟೈಪಿಸಿದ ಮೆಸೇಜುಗಳು ಹೇಮಾ ಎಂಬ ಅಡಿನಾಮದೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಮೊಬೈಲಿಗೆ ಬಂದು ಬೀಳತೊಡಗಿದವು. ಅದು ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಬಳಸಲು ನೀಡಿದ್ದ ಸಂಖ್ಯೆಯಾಧಾರದ ಸಿಮ್ ಬದಲಿಸುವುದೂ ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಎಲ್ಲಾ ಮೆಸೇಜುಗಳನ್ನು ಲಘುವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ನಾನು ನಾಲ್ಕನೆಯ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದೆ. ಆಗಲೇ ನಾನು ಸುಮ್ಮನೆ ಇಂತಹ ಮೆಸೇಜುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬೇಡ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಡಬೇಕಿತ್ತು ಎಂದು ಈಗ ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಇನ್ನೊಂದು ಅತಿರೇಕ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕುವರೆ ಗಂಟೆಗೆ ಮೈಸೂರು-ತಿರುಪತಿ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಹಾಜರಾಗಿದ್ದಳು! ನನಗೆ ತೀವ್ರ ದಿಗಿಲಾಗಿ 'ಏನಿಲ್ಲ..!' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದೆ.

'ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ' ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತಿ ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತಳು. ನಾನು ಇರಬಹುದು ಎಂದುಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚೇನೂ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅವಳು ಆಗಾಗ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಮುಂಜಾವಿನಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಸ್ಸು ಹತ್ತುವುದು ಶುರುವಾದಾಗ ಎಲ್ಲೋ ಏನೋ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಅರಿವಾಗತೊಡಗಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪರಿಚಯವಾಗಿ ಆಗಲೇ ಆರೇಳು ತಿಂಗಳುಗಳು ಕಳೆದಿದ್ದವು. ಏನೂ ಮಾಡಲು ತೋಚದೆ ನನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಿಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿರುವ ಟ್ರಾಫಿಕ್‌ನಿಂದಾಗಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹೋದರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆ ತಲುಪುವುದು ತಡವಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂಬ ಸಬೂಬು ಹೇಳಿ ಭಾನುವಾರ ರಾತ್ರಿಯೇ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಮತ್ತು ಈ ಹೇಮಾವತಿ ಎಂಬ ಹುಡುಗಿಯ ಮುಖಾಮುಖಿ ಭೇಟಿ ಕೊನೆಗೊಂಡಿತು.

ಆದರೆ ಅವಳಿಂದ ನನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಮೊಬೈಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮೆಸೇಜುಗಳು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ!

ನೀವು ಈ ವಾರ ಯಾಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ..? ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇಜಾರಾಯಿತು.. ಹೇಮಾ

ನೀವು ಮೈಸೂರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲವೇ..? ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಕೆಲಸ ಜಾಸ್ತಿ ಇದೆಯಾ..? ಹೇಮಾ

ನನಗೆ ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತು ಬೋರಾಗುತ್ತಿದೆ.. ಹೇಮಾ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ನೋಡಬೇಕು.. ತುಂಬಾ ಮಾತನಾಡಬೇಕು.. ಎಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತೀರಿ ತಿಳಿಸಿ.. ಹೇಮಾ

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿಲ್ಲ.. ದಯವಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸಿ..ಹೇಮಾ

ನಾನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಒಂದೂ ಮೆಸೇಜಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಯಾಕೆ..? ಹೇಮಾ

ಹೀಗೆ ನೂರೇಟು ಮೆಸೇಜುಗಳು. ನಾನು ವಿಚಲಿತನಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿರ್ಭಾವುಕನಾಗಿ ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಳಿಸಿ ಹಾಕತೊಡಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದೊಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಬಂದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮೆಸೇಜು ನನ್ನನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಅಲುಗಾಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಐ ಲವ್ ಯೂ.. ನನ್ನನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಕೈ ಬಿಡಬೇಡಿ.. ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗ ಕೊಡಿ.. ಕೈಮುಗಿದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.. ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ.. ಹೇಮಾ

ಆ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಾ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಸೌಂದರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವಳೊಬ್ಬಳು ಅಷ್ಟೇ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ. ಗುಣದಲ್ಲಿಯೂ ನಾನು ಕಂಡಂತೆ ಯಾವ ಲೋಪಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಜಾತಿ ಯಾವುದೇ ಇರಲಿ ನಾನು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗಂಡು ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣು ಎರಡೇ ಜಾತಿಗಳು ಎಂದು ನಂಬಿದವನು. ಗಂಡು ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣು ಇಬ್ಬರೂ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಸಮಾನರು ಎಂದು ತಿಳಿದವನು. ನನ್ನ ತಂದೆ

ತಾಯಿಯಂತೂ ನನ್ನ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜಾತಿ ಗೀತಿ ಎಲ್ಲಿದೆ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಾದವರನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗು ನಮ್ಮದೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲವೆಂದು ಎಂದು ಕೆಲವೊಂದು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವರೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಏಕೆ ನನಗೆ ಅವಳು ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ..? ನನ್ನ ಸುಪ್ತ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದಾದರೂ ಏನು..? ಭಾಗಶಃ ಅವಳು ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನ ಅಪ್ಪಬುದ್ಧ ಹುಡುಗಿ ಎಂಬುದೋ, ಬಡ ಕುಟುಂಬದವಳು ಎಂದೋ, ಅವಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಹತೆ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದೋ, ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದವಳಲ್ಲವೆಂದೋ, ಅವಳ ತಂದೆ ಕಾಯಿಲೆಯ ಮನುಷ್ಯ ಎಂದೋ, ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾದರೆ ಅವಳ ತವರು ಮನೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊರಬೇಕೆಂಬುದೋ ಅಥವಾ ನನಗೂ ಅವಳಿಗೂ ಸಮನಾದ ಅಂತಸ್ತು, ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳು ಇಲ್ಲವೆಂದೋ ಏನೆಂದು ನನಗೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ನಾನೇ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ನನ್ನ ಜೀವನದ ಆದರ್ಶಗಳು ಬರೀ ಬೂಟಾಟಿಕೆಗಳೇನೋ ಎನಿಸಿ ನಾನು ತುಸು ಖಿನ್ನನಾದೆ. ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಸಕಾರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದರೂ ನನಗೆ ಅವಳನ್ನು ನನ್ನ ಬಾಳಸಂಗಾತಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ನನ್ನ ಸುಪ್ತಮನಸ್ಸು ಅನುಮತಿ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೂ ನಿಖರವಾದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಸಫಲನಾಗಲಿಲ್ಲ.

ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲಾ ನಿದ್ರೆ ಬಾರದೆ ಬೆಳಿಗಿನ ಜಾವದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಜೋಂಪು ಹತ್ತಿದ ತಕ್ಷಣವೇ ಮೊಬೈಲಿನ ಅಲಾರಂ ಕಿರುಗುಟ್ಟತೊಡಗಿ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಬಂದೆ. ಎಕ್ಸ್‌ಕ್ಯುಟಿವ್ ಕ್ಯಾಂಟೀನಿನಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಬಂದು ನನ್ನ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯೊಳಗೆ ನನಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಆಘಾತ ಕಾದಿತ್ತು!

ಹೇಮಾವತಿ ಎಂಬವರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಾಣಲು ನಿಮ್ಮ ವಿಷಿಟಿಂಗ್ ಕಾರ್ಡ್‌ನ ಸಮೇತ ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂದು ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಮುಖ್ಯದ್ವಾರದ ಭದ್ರತಾ ಕಚೇರಿಯಿಂದ ಇಂಟರ್‌ಕಾಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಸುದ್ದಿ ಮೊಳಗಿತು! ನನಗೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಯದೇ ಮನಸ್ಸು ಭಾವಶೂನ್ಯವಾಯಿತು. ಒಡನೆಯೇ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಲೋಚಿಸಿದೆ. ಅವಳನ್ನು ಕರೆದು ವಿಷಿಟಿಂಗ್ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡುವುದೇ..? ಮನಸ್ಸು ಯಾಕೋ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ತೀರಾ ಭಾವುಕಳಾಗಿ ರಂಪ ಮಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದರೆ ನಾನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕಾವಂತ, ದಕ್ಷ ಮತ್ತು ಶಿಸ್ತಿನ ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂದು ಪಡೆದಿರುವ ಹೆಸರು ಮಣ್ಣುಪಾಲಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅವಳನ್ನು ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಕೆಲಸದ ಸಮಯ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಭೇಟಿ ಮಾಡುವುದೇ ಸೂಕ್ತ ಎನಿಸಿತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಲೈನಿನಲ್ಲಿ ಧದ್ರತಾ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ ಹೇಮಾವತಿಯವರಿಗೆ ಕೊಡಿ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದೆ. ಸರಿ ಸಾರ್.. ಎಂದ ಭದ್ರತಾ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಫೋನನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗಿತ್ತು ಮಾತನಾಡಿ ಎಂದದ್ದು ಕೇಳಿಸಿತು. ತಕ್ಷಣ ನಾನು ಹೇಮಾ ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳೇ ಹೇಗಿದ್ದೀರಾ.. ಎಂದು ಕುಗ್ಗಿದ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಳು. ನಾನು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಿಸದೆ, ನಾನು ಬುಕ್ಕಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.. ಸಂಜೆ ಐದು ಗಂಟೆಗೆ ನಮ್ಮ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯಿರುವ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಕಿಲೋಮೀಟರ್‌ನಷ್ಟು ದೂರ ಮುಂದೆ ಹೋದರೆ ಬ್ಲೂ ಮೂನ್ ಅಂತ ಹೊಟೇಲಿದೆ.. ಅಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತೇನೆ.. ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳ ಉತ್ತರವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದೆ. ಆಯ್ತು ಎಂದವಳು ಮತ್ತೇನೂ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸಂಪರ್ಕ ಕಡಿತಗೊಂಡಿತು.

ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಕೆಲಸದ ಅವಧಿ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವರ್ಣನೀಯ ಆತಂಕವೊಂದು ನೆಲೆಸಿತ್ತು. ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಅಧೀನ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ ನಿರ್ದೇಶನ ನೀಡಿ, ಕೆಲವೊಂದು ಸರಬರಾಜುದಾರರಿಗೆ ಫೋನು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿ ಸಮಯ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತೆ. ಐದು ಗಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಭದ್ರತಾ ಕಚೇರಿಯ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾರ್ಡ್ ಪಂಚ್ ಮಾಡಿ ಬಂದು ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಪಾರ್ಕಿಂಗ್ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಬಂದೆ. ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಮುಖ್ಯದ್ವಾರದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಾಂಪೌಂಡಿನ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಿಂತು ಎದುರಿಗಿದ್ದ ರಸ್ತೆಯನ್ನೇ ಅನ್ಯಮನಸ್ಸುಕಾಗಿ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಖಿಚ್ಚಿನಿಸಿತು. ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಕಾರು ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಆಕಾಶ ಬಣ್ಣದ ತಿಳಿನೀಲಿ ಸೀರೆಯುಟ್ಟು, ಅದೇ ಬಣ್ಣದ ರವಿಕೆ ಧರಿಸಿ ಜಡೆಯಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಹೂವಿನಮಾಲೆ ಮುಡಿದಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ಎಂದೂ